

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-123)

Jun (2) / 2012

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	26
6. திருவிருத்தம்.....	23

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி – 100)

618. ஸ்ரீகர:

பரத்வமான நிலைகளைப் போன்றே வ்யூஹம், அவதாரம் போன்ற பல நிலைகளிலும் தனக்கு ஏற்றபடி பெரியபிராட்டியைக் கொள்பவன். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-9-145) – தேவத்வே தேவதேஹேயம் – அவன் தேவனாக அவதரித்தால், இவள் தேவியாக அவதரிக்கிறாள் – என்றது காண்க.

619. ச்ரேய: ஸ்ரீமாந்

அனைத்துவிதமான புருஷார்த்தங்களும் கிட்டுவதற்கு அடையப்பட வேண்டியவளான மஹாலக்ஷ்மியுடன் எப்போதும் கூடியுள்ளவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் – ப்ரணிபாதப்ரஸந்நா ஹி மைதிலீ ஜநகாத்மஜா அலமேஷா பரித்ராதும் ராசஷஸ்யோ மஹதோ பயாத் – த்ரிஜடை அரக்கிகளிடம், “நீங்கள் இந்தச் சீதையைத் துன்புறுத்தாதீர்கள். ஜனகனின் புத்ரியான இந்த மைதிலி, அனைவருக்கும் கருணை காண்பிப்பவள். அவள் நம்மை நிச்சயம் காப்பாற்றுவாள்”, என்றாள்.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-9-125) – சரீர ஆரோக்யம் ஐச்வர்யம் அரிபக்ஷக்ஷய: ஸுகம் – அவளே சரீர ஆரோக்யம், செல்வம், விரோதி நீக்கம், இன்பம் போன்றவற்றை அளிப்பவள்.

- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-9-120) – விழுக்கதி பலதாயிநீ – ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுவிப்பவள் அவளே.
- ஸ்ரீஸூக்தம் – யஸ்யாம் ஹிரண்யம் விந்தேயம் காம் அச்வம் புருஷாநஹம் – யாரிடமிருந்து நான் பொன், பசு, குதிரை, புத்ரர்கள் ஆகியவற்றைப் பெறுவேனோ
- ஸ்ரீஸூக்தம் – ச்ரியம் லோகே தேவஜுஷ்டாம் உதாராம் – அனைவராலும் அண்டப்படுபவள், நாராயணனை அண்டியுள்ளவள், தாராள மனம் கொண்டவள்

620. லோகத்ரயாச்ரய:

ஜகந்மாதாவான அவளுடன் கூடி எப்போதும், அனைத்திற்கும் அண்டும் இடமாக உள்ளவன். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-9-126) – த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா – நீயே அனைத்து உலகங்களுக்கும் தாயானவள், தேவர்களுக்கும் தேவனாக உள்ள ஸ்ரீஹரியே அனைத்திற்கும் தந்தையாக உள்ளான்.

621. ஸ்வசுஷ:

அவளது ஸௌந்தர்யம் என்னும் அமிர்தக்கடலின் எல்லையைக் காண இயலும்படியான திருக்கண்கள் போன்ற அவயவங்களைக் கொண்டவன்.

622. ஸ்வங்க:

அவளும் மேலே விழுந்து விரும்பும்படியாக உள்ள திருமேனியைக் கொண்டவன்.

623. சதாநந்த:

அவர்கள் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் இன்பமாக இருந்து, அந்த ஆனந்தம் வெளிப்படுப்படி உள்ளவன்

624. நந்தி:

இப்படியாக எப்போதும், எங்கும், எந்த நிலையிலும் இவளால் பிரியப்படாமல் உள்ளவன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 123)

ஆக ஆத்மஸ்வரூபத்தை விளக்குவதற்காக, ஒரு குச்சியின் உதவியுடன் சந்திரனை விளக்குவது போன்று, முதலில் சரீரமானது தைத்திரீய உபநிஷத் (2-1-1) - அந்நமய: புருஷ: - புருஷன் அன்னமயமானவன் - என்று காட்டப்பட்டது. அதன் பின்னர் அந்தச் சரீரத்திற்குள், அதற்கு ஆதாரமாக உள்ள பஞ்சப்ராணன்கள் கூறப்பட்டன. தொடர்ந்து அந்த ப்ராணனுக்குள் இருக்கின்ற மனம் பற்றியும், மனதிற்குள் இருக்கின்ற புத்தி குறித்தும் தனித்தனியாக அந்தந்த குறிப்பிட்ட இடங்களில் தெளிவாக விளக்கும் பொருட்டு உரைக்கப்பட்டன. இவை அந்தந்த இடங்களில் - ப்ராணமய:, மநோமய:, விஜ்ஞாநமய: - என்பது போன்று கூறப்பட்டன. அதன் பின்னர் இவை அனைத்திற்கும் உள்ளே இருப்பதான ஜீவாத்மாவைக் குறித்த தைத்திரீய உபநிஷத் (2-5) - அந்யோ அந்தர ஆத்மாநந்தமய: - இவை அனைத்தையும் விட வேறுபட்டவனான ஆனந்தமயமான ஆத்மா என்று படிக்கப்பட்டது. இத்துடன் ஆத்மா பற்றியதான ப்ரகரணம் இங்கு முடிக்கப்படுகிறது. ஆக இங்கு தைத்திரீய உபநிஷத் (2-1-1) - ப்ரஹ்ம விதாப்நோதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான் - என்ற வரியின் மூலமாக, ஆனந்தமயனாக உரைக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மமே ஜீவஸ்வரூபமாகக் கூறப்பட்டது என்றாகிறது.

எதிர்வாதம் - ஆனால் தைத்திரீய உபநிஷத் (2-5) - ப்ரஹ்ம புச்சம் ப்ரதிஷ்டா - ப்ரஹ்மமே ஆதாரமாக உள்ளது - என்பது போன்ற வரிகளில், ஆனந்தமயன் என்பதைக் காட்டிலும் வேறானதாக ப்ரஹ்மம் படிக்கப்பட்டதே!

பூர்வபகஷம் - அப்படி அல்ல. ப்ரஹ்மமே இங்கு புருஷத்தன்மையுடன் தலை, கைகால்கள், வால் ஆகியவற்றுடன் கூடியதாகவும் ஆதாரமாகவும் படிக்கப்பட்டது.

அதாவது தைத்திரீய உபநிஷத்தில் (2-1) - தஸ்யேதமேவ சிர: - இதுவே அதன் தலையாகும் - என்று தொடங்கும் வரியில், அன்னத்தின் வெளிப்பாடாகவே தோன்றுகின்ற சரீரம் என்பது, பல்வேறு முக்கியமான உறுப்புக்களுடன் கூடியதாகவும், அந்த உறுப்புகளாக தலை, கைகால்கள் போன்ற பலவற்றுடன் உள்ளதாகவும், அவை அந்தச் சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறானது அல்ல என்றும் கூறப்பட்டது. இது போன்றே தன்னைக் காட்டிலும் வேறானதாக இல்லாத ஆனந்தம் போன்றவை மூலம் ப்ரஹ்மமே இங்கு உணர்த்தப்பட்டது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 123)

பக்தி, ப்ரபத்திகளில் விச்வாஸம் தளர்வது குறித்த சந்தேகங்களும்
சமாதானமும்

மூலம் - சிலர்க்கு இவற்றில் விச்வாஸம் குலையும்படியும் அதுக்குப் பரிஹாரமும்
சொல்லுகிறோம்:

1. பக்தி ப்ரபத்திகள் புத்திபேதத்தாலே ஐச்வர்ய மோக்ஷங்களாகிற விருத்த பலங்களைக் கொடுக்கக்கூடுமோ? விதைக்கிறவனுடைய அபிஸந்திபேதத்தாலே ஒரு விதை வேறொரு பலத்தைக் கொடுக்கக் கண்டோமோ? என்று சிலர் பார்ப்பார்கள். இதுக்குப் பரிஹாரம் - ந்யாயங்களாலே பாதிக்கவொண்ணாதபடி ப்ரத்யக்ஷாதிகளைப் போலே ஸ்வவிஷயத்தில் ப்ரமாணமான சாஸ்த்ரம் காட்டுகையால் இப்படிக்கூடும். லோகத்திலும் தர்மசீலனாய் உதாரனான ராஜாவுக்கு விலையாக ஏதேனும் ஒன்றைக் கொடுத்தால் பெறும் (பெரும்) விலை கிடைக்கவும் அது தன்னையே உபஹாரபுத்தியாலே கொடுத்தால் வேண்டுவதெல்லாம் கிடைக்கவும் காணாநின்றோம். இப்பக்தி ப்ரபத்திகள் ப்ரயோஜநாந்தரபரனுக்கும் ப்ரவ்ருத்தி தர்மகோடியிலே நிற்கும். பகவச் சரணார்த்திகளுக்கு நிவ்ருத்தி தர்மங்களாம். இவ்வர்த்தம் நித்ய நைமித்திகளாதிகளிலும் ஒக்கும்.

விளக்கம் - ஒரு சிலர் பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகியவற்றில் உள்ள விச்வாஸம் குறைதல் என்பது பற்றிய சந்தேகங்களை எழுப்புகின்றனர். இதற்கான சமாதானத்தைக் கூறுவோம். பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி போன்றவைகள் அவற்றைப் பின்பற்றுபவரின் விருப்பத்திற்கு (அல்லது மனோபாவத்திற்கு எனலாம்) ஏற்றபடி இந்தப் பூமியில் கிட்டக்கூடிய செல்வம் போன்றவற்றையோ அல்லது மோக்ஷம் முதலானவற்றையோ அளிக்கக்கூடும்? இவை இரண்டும் முரண்பட்ட பலன்கள் ஆகும். ஒரு விதையானது விதைப்பவனின் மனதிற்கு ஏற்ப வேறு ஒரு செடியை

அளிக்கக்கூடுமோ (அதாவது – “எனக்கு நெல் வேண்டும்” என்று எண்ணியபடி கோதுமையைத் தூவினால், நெல் விளையுமோ)? இப்படியாகச் சிலர் கேட்டக்கூடும். இந்த விஷயத்தைப் பொறுத்தவரையில், வெறும் ந்யாயவாதங்களால் மட்டும் அல்லாமல், நேரில் காண்பது போன்று தெளிவாகவே சாஸ்த்ரங்கள் விளக்குகின்றன; ஆகவே இவற்றை மறுக்க இயலாது. இந்த உலகில் தர்மவழியில் நிற்கின்ற ஓர் அரசன் உள்ளான் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவனிடம் ஒரு பொருளை, அதன் சரியான விலைக்கு விற்றால், அந்தப் பொருளின் விலை உள்ளது உள்ளபடி நமக்குக் கிட்டிவிடும்; ஆனால், அந்தப் பொருளையே அரசனுக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தால், அந்தப் பொருளின் விலையைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு விலையாக உள்ள பலன்கள் நமக்கு வருவதைக் காணலாம் அல்லவா? இப்படியாகவே பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி போன்றவை, மற்ற பயனை எண்ணிக் கைக்கொள்பவனுக்கு, இந்த உலகில் கிட்டக்கூடிய பலன்களுக்காகச் செய்யப்படும் தர்மங்களைப் போன்றே ஆகிவிடும். ஆனால், ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளையே சரணம் என்று எண்ணி, அவற்றைக் கைக்கொள்பவனுக்கு, மறுமைப் பயனுக்காகச் செய்யப்படும் தர்மங்களாக ஆகின்றன. இந்தச் சிந்தனை என்பது நித்ய நைமித்திக கர்மங்களுக்கும் பொருந்தும்.

மூலம் - 2. இப்படியே ஆவ்ருத்த்யநாவ்ருத்த்யாதிகளாலே விஷமஸ்வபாவங்களான உபாஸந ப்ரபதனங்கள் ஏக பல ஸாதநமாகக் கூடுமோவென்னில் இதுக்கு உத்தரமும் அதிகாரி விசேஷத்தாலே லோக வேதங்களிற்படியே ஸித்தம்.

விளக்கம் – பக்தியோகம் என்பதை இடைவிடாமல் செய்தபடி இருக்கவேண்டும், ப்ரபத்தி என்பதை ஒரு பலனுக்காக ஒருமுறை மட்டுமே இயற்றவேண்டும் என்னும் விதி உள்ளது. ஆக இவை இரண்டும் வெவ்வேறுவிதமான தன்மைகள் கொண்டவை என்று ஆகின்றன. இப்படி உள்ளபோது, இவை ஒரே பலனை அளிப்பதற்கு உபாயமாக உள்ளன என்பது எப்படிப் பொருந்தும் என்று கேட்கலாம். இவற்றைக் கைக்கொள்ளும் அதிகாரிகளின் சக்திக்கு ஏற்ப இவை பலனை அளிப்பதில் தடையில்லை. உலகில் செல்வம் என்னும் ஒரே பலனை அளிப்பதற்கு கடுமையான தொழில்களும், மிகவும் சுலபமான தொழில்களும் உள்ளதைக் காணலாம். இதே போன்று, ஸ்வர்க்கம் என்னும் ஒரே பலனைப் பெறுவதற்கு வேதங்களில் எளிமையான யாகங்களும், கடுமையான தவங்களும் கூறப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

மூலம் - 3. முமுக்ஷுக்களாய் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி பண்ணினவர்களுக்கு உபாயமும் மோக்ஷமும் ஏகரூபமாயிருக்கச் செய்தேயும், ஸம்ஸாரத்தில் அடிச்சூட்டால் வரும் த்வரையின் தாரதம்யத்துக்கீடாகத் தத்தம் இச்சையாலே காலம் குறிக்கிறதில் ஏற்றச் சுருக்கத்தாலே பலத்தில் விளம்பாவிளம்பங்கள் கூடும்.

விளக்கம் – முழுக்ஷுக்களில் இருவகை உண்டு. இவர்கள் - இந்தச் சரீரம் கழியும்வரை பொறுக்க இயலாமல், சட்டென்று மோக்ஷம் விரும்பும் ஆர்த்தர்கள், இந்தச் சரீரம் கழிந்த பின்னர் மோக்ஷம் கிட்டினால் போதும் என்றுள்ள த்ருப்தர்கள் – என்பவர் ஆவர். இவர்களுக்கு மோக்ஷ உபாயமான ப்ரபத்தியும், மோக்ஷமும் ஒரே வடிவாக உள்ளன. இப்படி உள்ளபோது, ஆர்த்தனுக்கு சட்டென்ற மோக்ஷமும், த்ருப்தனுக்கு தாமதித்த மோக்ஷமும் எவ்விதம் கூடும் என்று கேட்கலாம். ஆர்த்தன் என்பவன் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள துன்பங்களால் தவித்து, அதனைப் பொறுக்க இயலாமல் மோக்ஷம் பெற ப்ரபத்தி செய்கிறான். ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள துயரங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் த்ருப்தன், சரீரம் கழிந்த பின்னர் மோக்ஷம் பெறும்வகையில் ப்ரபத்தி செய்கிறான். ஆக இவர்களுடைய மோக்ஷம் பெறுவதில் உள்ள வேகம் என்பது ஏற்றத்தாழ்வுகள் கொண்டதாக உள்ளது. இதற்கு ஈடாக, அவர்களுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப, பலனை அடைவதிலும் விரைவு மற்றும் காலதாமதம் ஏற்படும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 79)

251. அவர்களுக்கிது காதாசித்தம்; இவர்க்கிது நித்யம்.

அவதாரிகை - அவர்களைப் பற்ற இவர்க்கிதி லேற்றமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார்
(அவர்களுக்கிது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - (காதாசித்தம் என்றால் ஏதோ ஒரு காலகட்டத்தில் மட்டுமே
உண்டாவது) மற்ற ஆழ்வார்களைக் காட்டிலும் திருப்பல்லாண்டு பாடும்
விஷயத்தில் பெரியாழ்வாருக்கு உள்ள ஏற்றம் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை
அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, மயர்வற மதிநலம் பெற்றமை யொத்திருக்கச் செய்தே,
வயிரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடை யுடுத்தும் பகவத் விக்ரஹ
வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்தால், உத்தரோத்தராநுபவ காமராகா நிற்கும்
மற்றையாழ்வார்களுக்கு பரஸம்ருத்தியே ப்ரயோஜனமான விந்த மங்களசாஸநம்
எப்போதுமொக்க வன்றிக்கே எங்கேனு மொருதசையிலே தேடிப்பிடிக்கவேண்டும்
படியாயிருக்கும்; தத் வைலக்ஷண்ய தர்சநாநந்தரம் ததநுபவ பரராகையன்றிக்கே,
அஸ்தானே பயசங்கை பண்ணித் திருப்பல்லாண்டு பாடும் ப்ரேம ஸ்வபாவரான
விவர்க்கிந்த மங்களசாஸநம் ஸர்வ காலார்த்தியாய்ச் செல்லுமென்கை.

விளக்கம் - மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்றமை என்பது அனைத்து
ஆழ்வார்களுக்கும் ஒன்றாகவே உள்ளது. வைரம் போன்ற உறுதியான நெஞ்சம்
கொண்ட ஆண்களையும் பெண்களின் பாவம் (நாயகி பாவம்) கொள்ளச்
செய்வதான ஸர்வேச்வரனின் திருமேனி மேன்மையை எண்ணியவுடனேயே,

அவனை மேன்மேலும் அனுபவித்தபடி இருக்க வேண்டும் என்று மற்ற ஆழ்வார்கள் இருப்பார்கள். இப்படியாக உள்ள அவனுடைய சிறப்பு என்பதே அவர்களுக்குப் பயனாக இருக்கும். அவனை மங்களாசாஸநம் செய்தல் என்பது இவர்களுக்கு எப்போதும் இல்லாமல், ஏதோ சில இடங்களில் தேடிப்பிடிக்க வேண்டுவதாக இருக்கும். ஸர்வேச்வரனின் திருமேனி மேன்மையைக் கண்டவுடன் அவனை அனுபவிப்பதில் மட்டுமே ஆசை கொண்டு நிற்காமல், “இவனுக்கு என்ன ஆகுமோ” என்று பயம் கொண்டு, திருப்பல்லாண்டு பாடும்படியாக அவனிடம் பெரியாழ்வார் ப்ரேமையை இயல்பாகவே கொண்டுள்ளார். ஆகவே இவரைப் பொறுத்தவரை மங்களாசாஸநம் என்பது எப்போதும் உள்ளது என்று கருத்து.

252. அவர்களுடைய ஆழங்கால்தானே இவர்க்கு மேடாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - அதுக்கு ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுடைய) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – கடந்த சூர்ணையில் உள்ளபடி இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, அநுபவபரரான வவர்களை த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரம் பண்ணி ஆழங்கால் படுத்து மவனுடைய ஸௌந்தர்யந்தானே இதுக்கென் வருகிறதோ என்றஞ்சி மேன்மேலும் காப்பிடும்படி மங்களாசாஸந பரரான விவர்க்கு தரித்து நின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கீடான நிலமாயிருக்கு மென்கை.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரனின் அனுபவம் என்பதில் திளைத்து நிற்கும் மற்ற ஆழ்வார்களின் கண்களையும் மனதையும் கவர்ந்து இழுத்து, தன்னிடம் மட்டுமே ஆழ்ந்து நிற்கும்படியாகச் செய்வது அவனது திருமேனி அழகு ஆகும். இந்தத் திருமேனியின் அழகு என்பதுதான், “இதற்கு என்ன வருமோ”, என்று அச்சம் கொண்டு மேன்மேலும் காப்பிட்டு, திருப்பல்லாண்டு பாடும்படியாக இவரைச் செய்வதற்கு ஏற்றதாக உள்ளது என்று கருத்து.

253. அவர்களுக்கு உபய சேஷத்வத்தையுமழித்து ஸ்வரூபத்தைக் குமிழ்நீருண்ணப் பண்ணுமது, இவர்க்கு உபயவ்ருத்திக்கும் ஹேதுவாய் ஸ்வரூபத்தைக் கரையேற்றும்.

அவதாரிகை - அதெங்ஙனையென்னு மபேசைஷயிலே யருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுக்கு உபய சேஷத்வத்தையும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட விஷயம் எப்படி ஆகிறது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, பகவதநுபவைகபரராய் ததலாபத்தி லாற்றாமை கரை புரளும்படியிருக்கும் மற்றை ஆழ்வார்களுக்கு “கண்ணபுரமொ ன்றுடையானுக்கடியே னொருவர்க் குரியேனோ” என்றும், “உற்றது முன்னடியார்க் கடிமை” என்றும் அநுஸந்திக்கும்படி ப்ரதம மத்யம பத ஸித்தமான பகவச் சேஷத்வமும், தத்காஷ்டையான பாகவத சேஷத்வமுமாகிற உபய சேஷத்வத்தையும், “நமக்கே நலமாதலில்” என்னும்படி ஸ்வப்ரயோஜநத்திலே மூட்டியும், விளம்பரோஷத்தாலே “போகுநம்பி”, “கழகமேறேல் நம்பி” என்னும்படியாக்கியும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தி யாகாதென்னுமளவில் “உங்களோ டெங்களிடை யில்லை” என்று உதறும்படி பண்ணியும், “வெஞ்சிறைப்புள்” இத்யாதியாலே வெறுத்து வார்த்தை சொல்லுவித்தும் அழித்து, பராதிசயகரத்வமே வடிவான ஸ்வரூபத்தை மங்களாசாஸனமென்பதொன் றறியாதபடி தன் பக்கலிலே மக்நமாகப் பண்ணுமதான பகவத் ஸௌந்தர்யம்; அந்த ஸௌந்தர்ய தர்சனத்தில் அநுபவத்திலே நெஞ்சு செல்லாதே அதுக்கென் வருகிறதோ வென்று வயிறெரிந்து காப்பிடுமவரான விவர்க்கு, “உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு”, “மங்கையும் பல்லாண்டு”, “சுடராழியும் பல்லாண்டு”, “பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு” என்று தத்விஷயத்துக்கும் ததீயவிஷயத்துக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணுவிக்கையாலே, உபய சேஷத்வவ்ருத்திக்கும் ஹேதுவாய், ஸ்வரூபத்தைத் தன்பக்கல் மக்நமாகாதபடி நடத்துமென்றபடி. ஆக, அவர்களுக்கப்படி ஸ்வரூபத்தைக் குமிழ் நீருண்ணப் பண்ணுகிறவவனுடைய ஸௌந்தர்யம் இவர்க்கிப்படி செய்கையாலே அவர்களுடைய ஆழங்கால்தானே யிவர்க்கு மேடாயிருக்கையால், அவர்களுக்குப்போலே காதாசித்கமாகையன்றிக்கே மங்களாசாஸந மிவர்க்கு நித்யமாய்ச் செல்லுமென்றதாய்த்து.

விளக்கம் – “ஸர்வேச்வரனின் அனுபவம்” என்பதை மட்டுமே எண்ணியவர்களாக, அதிலேயே ஈடுபட்டபடி உள்ள மற்ற ஆழ்வார்களுக்கு, அந்த அனுபவம் சற்றே தடைப்பட்டாலும், அவர்களது பிரிவாற்றாமை கரைபுரண்டு நிற்பதாகிறது. இவர்களை ஸர்வேச்வரனின் அழகு என்பது என்ன செய்கிறது என்றால்:

- பெரியதிருமொழி (8-9-3) - கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கடியே னொருவர்க் குரியேனோ - என்றும், பெரியதிருமொழி (8-10-3) - உற்றது முன்னடியார்க் கடிமை - என்றும் உரைக்கிறபடி, ப்ரணவ மந்த்ரத்தின் முதல்பதம் மற்றும் நடுப்பதம் (ஓம், நம:) ஆகியவற்றின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படும் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக இருத்தலும், அதன் எல்லையான பாகவதர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தலும் என்பதான இரண்டுவிதமான அடிமைத்தனங்களையும், பெரியதிருமொழி (9-3-9) - நமக்கே நலமாதலில் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தன்னுடைய சுயநலமான ஆனந்தத்தில் ஈடுபடுத்திவிடுகிறது.
- ஸர்வேச்வரன் வருவதற்குத் தாமதம் செய்த காரணத்தால், அந்த தாமதத்தைப் பொறுக்க இயலாமல் திருவாய்மொழி (6-2-2) - போகு நம்பீ, திருவாய்மொழி (6-2-6) - கழகம் ஏறேல் நம்பி - என்று உரைக்கும்படிச்செய்கிறது.
- ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கு நீயாகவே முயல்வது கூடாது, அது ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றது அல்ல என்று கூறினால், திருவாய்மொழி (8-2-7) - உங்களோ டெங்களிடை யில்லை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவர்களை வெறுக்கும்படிச் செய்கிறது.
- திருவாய்மொழி (1-4-1) - வெஞ்சிறைப்புள் - என்று ஸர்வேச்வரனை அழைத்துச் சென்றுவிட்ட கருடனை வெறுத்து உரைக்கும்படியாக அழிக்கிறது.

இப்படியாக ஸர்வேச்வரனுக்கு மேன்மை செய்வதையே தனது ஸ்வரூபமாகக் கொண்டதான ஜீவன், அவனுக்கு மங்களாசாஸநம் என்பதைச் செய்யவேண்டும் என்று உணராதபடி தன்னிடம் ஈடுபடுத்திவிடுகிறது ஸர்வேச்வரன் அழகு.

அப்படிப்பட்ட ஸௌந்தர்யத்தின் அனுபவத்தில் ஈடுபட்டுவிடாமல் தப்பித்து, “இந்த அழகுக்கு என்ன ஆபத்து வருமோ?”, என்று அடிவயிற்றில் பயம் காரணமாக எரிச்சல் ஏற்பட்டு மங்களாசாஸநம் செய்தபடி பெரியாழ்வார் உள்ளார். ஆகவே அவர் திருபல்லாண்டு (1) – “உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு”, “மங்கையும் பல்லாண்டு”, “சுடராழியும் பல்லாண்டு”, “பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு” – என்று அவனுக்கும் அவனது அடியார்களுக்கும் மங்களாசாஸநம் செய்கிறார். இதனால் பகவானுக்கு அடிமையாக இருத்தல், அவனது அடியார்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல் ஆகிய இரண்டுவகையான அடிமைத்தனமும் மேன்மேலும் ஓங்கி வளர்வதற்குக் காரணமாகவும், ஜீவனின் ஸ்வரூபம் என்பது தன்னிடம் மூழ்கிவிடாதபடியும் இவர் விஷயத்தில் உள்ளது.

ஆகவே மற்ற ஆழ்வார்களுக்கு தன்னுடைய அழகில் மூழ்கும்படியாகச் செய்கின்ற ஸர்வேச்வரனின் அழகு என்பது, இவரை மங்களாசாஸநம் செய்யும்படிச் செய்கிறது. ஆக அவர்களை மூழ்கும்படியாகச் செய்கின்ற ஸௌந்தர்யம், இவருக்கு மேடாக உள்ளது. எனவே “மங்களாசாஸநம் செய்தல்” என்பது அவர்களுக்கு எப்போதாவது தோன்றுவது போன்று அல்லாமல், இவருக்கு எப்போதுமே தோன்றியபடி உள்ளது.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 89)

1-7-10. அகலில் அகலும் அணுகிலணுகும்

புகலு மரியன் பொருவல்ல னெம்மான்
நிகரி லவன்புகழ் பாடி இளைப்பிலம்
பகலுமிரவும் படிந்து குடைந்தே.

பொருள் - அவனைத் தவிர மற்ற பயன்களில் ஈடுபட்டு அவனைவிட்டு அகன்று செல்ல முயன்றால், செய்வது அறியாமல் தானும் நம்மை விட்டுச் சென்று விடுகிறான். எந்தப் பலனும் எதிர்பாராமல் அவனை மட்டுமே பலனாகக் கொண்டு அவனை அண்டி நின்றால், அவர்களுடன் நீர் போன்று கலந்து நிற்கிறான். மற்றவர்களுடைய வசப்பட்டவர்களுக்கு அரிதாக உள்ளவனாய், அவனைத் தவிர்த்து யாருக்கும் வசப்படாமல் உள்ளவர்களால் தடையில்லாமல் அணுகக் கூடியவனாக உள்ளான். இப்படிப்பட்ட சில குணங்களால் எனக்கு ஸ்வாமியாக, இது போன்று வேறு யாரும் இல்லாதபடி ஒப்பற்றவனாக இருக்கின்ற அவனது புகழை, பகலும் இரவும் என எப்போதும் விடாமல் உள்ளே புகுந்து, எங்கும் கலந்து பாடி ஓய்வின்றி இருப்போமாக.

அவதாரிகை - என்னோடு கலந்த எம்பெருமானுடைய குணங்களைக் கால தத்வமுள்ளதனையும் அனுபவியாநின்றாலும் த்ருப்தனாகிறிலேன் என்கிறார்.

விளக்கம் – என்னுடன் கலந்து நிற்கின்ற ஸர்வேச்வரனின் திருக்கல்யாண குணங்களை, காலம் என்னும் தத்துவம் உள்ளவரை நான் அனுபவித்தபடி இருப்பேன். அப்படி இருந்தாலும் மனநிறைவு கொள்ளாதவனாகவே இருப்பேன் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (அகலில் அகலும்) இவன் அகன்றபடியே நிற்கில், “யதி வா ராவண: ஸ்வயம்” என்கிற சாபலமும் கிடக்கச்செய்தே கண்ணநீரோடே கைவாங்கும். “த்விதா பஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம்” என்னும் நிர்ப்பந்தத்தோடே நிற்கில் முடித்தேவிடும். (அணுகில் அணுகும்) தன் பக்கலிலே ஆபிமுக்கியம் பண்ணினால், “ஆக்யாஹி மம தத்தவேந” என்னும்; இளையபெருமாள் நிற்க, நாலடி வர நின்றவனையிறே “ராஜகார்யம் செய்யும்படி சொல்லீரோ” என்றது; “ராசுஷஸாநாம் பலாபலம்” இவனை ராசுஷஸ ஜாதீயனாக நினைக்கையின்றிக்கே, இசுஷ்வாகு வம்ச்யனாகவே புத்திபண்ணி, “ராசுஷஸருடைய பலாபலம் சொல்லீரோ” என்றாரிறே. இத்திருவாய்மொழியில் முதற்பாட்டு – “அகலில் அகலும்” என்கிறவிடம் சொல்லிற்று. இரண்டாம்பாட்டு – “அணுகில் அணுகும்” என்கிறவிடம் சொல்லிற்று.

விளக்கம் – (அகலில் அகலும்) - இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-34) – யதி வா ராவண: ஸ்வயம் - இராவணனே ஆனாலும் அழைத்து வா - என்று கூறும்படியான ஆசை ஸர்வேச்வரனுக்குத் தன்னை விட்டு அகன்று செல்லும் ஒருவன் மீது உண்டு. இவனை விட்டு ஒருவன் அகன்றபடி உள்ளான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது, இவனும் அவனை விட்டு தனது திருவுள்ளத்தில் ஆழ்ந்த கனத்துடன் விலகுகிறான். ஆனால் இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (36-11) – த்விதா பஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம் - இரண்டு துண்டுகளாக வெட்டப்பட்டாலும் இராமனை வணங்கமாட்டேன் – என்பது போன்று ஒருவன் உறுதியுடன் நின்றால், அவனை முடித்தேவிடுகிறான். “இவன் அகன்றபடியே நிற்கும்” என்பதற்கு வேறு ஒரு பொருளும் உரைக்கலாம். தன்னை ஒருவன் அண்டி நின்ற பிறகும் மற்ற பலன்களை எதிர்பார்த்தான் என்றால், அந்தப் பலன்களை அளித்துவிட்டு, “மற்ற பலன்களை எதிர்பாராமல் நம்மிடம் வரும் ஒருவனை நாம் பெறவில்லையே” என்று வருத்தம் கொண்டு பின்வாங்குகிறான் என்றும் உரைக்கலாம். (அணுகில் அணுகும்) - தன்னுடைய பக்கம் ஒருவன் ஆரதித்து நின்றால், அவனிடம் இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (19-6) – ஆக்யாஹி மம தத்தவேந – அரக்கர்களின்

பலம், பலவீனம் குறித்து எனக்கு உள்ளது உள்ளபடி உரைப்பாய் - என்று கேட்பான். லக்ஷ்மணன் அருகில் நிற்கும்போது, தன்னை நோக்கி நான்கு அடி வந்த விபீஷணனிடம் அல்லவோ, “நம்முடைய செயல் முடியும்படி உரைப்பாய்”, என்றான்? விபீஷணனை ராசஷஸன் என்று எண்ணாமல் இக்ஷ்வாகு குலத்தில் வந்தவனாகவே எண்ணி, “ராசஷஸர்களின் பலம் பலவீனம் பற்றி உரைப்பாய்”, என்றான். இந்தத் திருவாய்மொழியின் முதற்பாசுரத்தில் - அகலில் அகலும் - என்பது உரைக்கப்பட்டது. இந்தத் திருவாய்மொழியின் இரண்டாம் பாசுரத்தில் - அணுகில் அணுகும் - என்பது உரைக்கப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (புகலும் அரியன்) அர்ஜுனனும் துர்யோதனனும் கூடவரச்செய்தே, அர்ஜுனனுக்குத் தன்னைக் கொடுத்து, துர்யோதனனுக்குத் தன்னையொழிந்த பங்களத்தைக் கொடுத்து விட்டானிறே. உகவாதார்க்குக் கிட்ட அரியனாயிருக்கும். (பொருவல்லன்) ஆச்ரிதர் தன்னைக் கிட்டுமிடத்தில் தடை உடையனல்லன். “யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச க்ருஷ்ணா ச ஸத்யபாமா ச பாமிநி” புத்ரர்களுக்கும் புகவொண்ணாத ஸமயத்திலேயிறே ஸஞ்ஜயனை அழைத்துக் காட்சி கொடுத்தது. பொரு என்று ஒப்பாய், ஒப்பாவது நேர் நிற்குமதாய், அத்தால் தடையைச் சொல்லிற்றாய், தடை உடையனல்லன் என்கை. (எம்மான்) இஸ்ஸ்வபாவங்களைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவன். (நிகரிலவன் புகழ் பாடியிளைப்பிலம்) அவனுடைய ஒப்பில்லாத கல்யாண குணங்களைப் பாடி, ஒரு காலமும் விச்சேதிக்கக் கூடியனாகிறிலேன். இப்படி விடுகைக்குக் கூடியனன்றிக்கே யொழிகிறது காலம் ஸாவதியாயோ? என்னில், (புகலும் இரவும்) ஸர்வகாலமும். ஆனால் விஷயத்தைக் குறைய அநுபவித்தோ? என்னில் (படிந்து குடைந்தே) எங்கும் கிட்டி அநுபவியா நிற்கச் செய்தே விடமாட்டுகிறிலேன்.

விளக்கம் - (புகலும் அரியன்) - தன்னிடம் ப்ரியமானவர்களிடம் தானும் ப்ரியமாக உள்ளதும், ப்ரியம் அற்றவர்களுக்கு அரியவனாக உள்ளதும் ஆகிய அதிசயத்தை உதாரணம் மூலம் காண்பிக்கிறார். அர்ஜுனனும் துரியோதனனும் ஒன்றாகவே க்ருஷ்ணனைக் காண வந்தனர். அப்போது அர்ஜுனனுக்குத் தன்னையே கொடுத்து, துரியோதனுக்குச் சக்கை போன்ற தனது கூட்டத்தை அளித்தான் அல்லவோ? உகவாதவர்களுக்குக் கிட்ட இயலாதபடி அரியவனாகவே உள்ளான். (பொருவல்லன்) - அடியார்கள் தன்னை அண்டுவதற்கு எந்தவிதமான தடையும்

இல்லாதவன். மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச க்ருஷ்ணா ச ஸத்யபாமா ச பாமிநீ - எந்த இடத்தில் க்ருஷ்ணனும், அர்ஜுனனும், திரௌபதியும், ஸத்யபாமாவும் உள்ளார்களோ அந்த இடத்தில் - புத்திரர்களாலும் புக இயலாதபடி உள்ள நேரத்தில் அல்லவோ ஸஞ்ஜயனை அழைத்துத் தன்னைக் காண்பித்தான்? பொரு என்றால் ஒப்பு, ஒப்பு என்றால் நேரே நிற்பதாக; இதன் மூலம் தடையை உரைத்து, அந்தத் தடையை உடையவன் அல்லன் என்கிறார். (எம்மான்) - இப்படிப்பட்ட தன்னுடைய ஸ்வபாவங்கள் பலவற்றை எனக்குக் காண்பித்து, "அவனை விட்டால் எனக்கு வேறு கதியில்லை" என்று உரைக்கும்படியாக ஆக்கினான். (நிகரிலவன் புகழ் பாடியிளைப்பிலம்) - அவனுடைய ஒப்பற்ற திருக்கல்யாண குணங்களைப் பாடி, ஒருபோதும் அவனைப் பிரிந்து நிற்கப் பொறுமை அற்றவன் ஆகிறேன். இளைப்பிலம் என்றால் திருப்தி அடையமாட்டோம் என்று பொருள். இது போன்று அனைத்து காலங்களிலும் இருப்பீரோ? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (பகலும் இரவும்) - அனைத்து காலங்களிலும் இருப்பேன். சரி, ஆனால் இந்த விஷயத்தைக் குறைய அனுபவிப்பீர்களோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (படிந்து குடைந்தே) - படிந்து என்றால் உட்புகுந்து அனுபவித்தல். எங்கும் புகுந்து இந்த விஷயத்தை அனுபவித்தபோது விடமாட்டேன் என்கிறார். பாசுரத்தில் உள்ள பதங்களை - அகலில் அகலும் அணுகில் அணுகும் புகலும் அரியன் பொருவல்லன் எம்மானாவனுடைய நிகரில் புகழைப் பகலும் இரவும் படிந்து குடைந்து பாடி இளைப்பிலம் - என்று வரிசைப்படுத்திப் பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

1-7-11. குடைந்து வண்டுண்ணும் துழாய் முடியானை

அடைந்து தென்குருகூர்ச் சடகோபன்
மிடைந்த சொல்தொடை ஆயிரத்திப்பத்து
உடைந்து நோய்களை ஓடுவிக்குமே.

பொருள் - வண்டுகள் உள்ளே புகுந்து மதுவைப் பருகும்படியான துளசி மாலையை முடியிலே கொண்ட ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து, அனைத்துவிதங்களிலும் பற்றி நின்ற தாராளமனம் கொண்டவரான ஆழ்வாரின், நெருக்கமான சொற்களின் தொடைகளைக் கொண்ட ஆயிரம் பாசுரங்களில் இந்தப் பத்துப் பாசுரங்கள், அஹங்காரம் போன்ற பல நோய்களை நிலைகெட்டு ஓடும்படிச் செய்யவல்லவதாகும்.

அவதாரிகை – நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி தானே இது கற்றவர்களுடைய ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களை உந்முலிதமாக்கும் என்கிறார்.

விளக்கம் – இறுதியாக இந்தத் திருவாய்மொழியானது தன்னைக் கற்றவர்களின் பலத்திற்குத் தடையாக உள்ள அனைத்தையும் தானே வேருடன் அழிக்கவல்லதாகும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (குடைந்து இத்யாதி) மதுபாநம் பண்ண இழிந்த வண்டுகளானவை பெருங்கடலிலே இழிந்தாரைப்போலே உள்ளே உள்ளே இடங்கொண்டு புஜியா நிற்குமத்தனை போக்கி, மது வற்றிக் கைவாங்க ஒண்ணாதபடியிருக்கிற திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதமாயிருக்கிற திருவபிஷேகத்தையுடையவனைக் கவிபாடிற்று. (அடைந்த தென்குருகூர்ச் சடகோபன்) அம்மதுவிலே படிந்த வண்டுகள் விடமாட்டாதாப் போலே, பகவத்விஷயத்தை விடமாட்டாத ஆழ்வாராயிற்று அருளிச்செய்தார். (மிடைந்த சொற்றொடை) அநுபவ ஜநித ப்ரீதியாலே பிறந்தவையாயிருக்கச் செய்தேயும், சொற்கள்தான் “நாம் இங்குத்தைக்குக் கிஞ்சித்கரித்தோமாக வேணும்” என்று, “என்னைக் கொள், என்னைக் கொள்” என்று மேல்விழுந்தன. ஆயிரத்திலும் வைத்துக் கொண்டு இப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லவர்களுக்கு, ஐச்வர்ய கைவல்யங்கள் புருஷார்த்தம் என்கைக்கு அடியான பாபங்கள் ஓடிப்போம். (நோய்களை உடைந்தோடுவிக்கும்) இவனை விட்டுப் போம்போதும் திரளப் போகப்பெறாது. “வள்ளலே! உன் தமர்க்கென்றும் நமந்தமர் கள்ளர்போல்” என்கிறபடியே இருவர் ஒருவழி போகப்பெறார்கள். இப்பாபங்கள் ஆச்ரயாந்தரத்தில் கிடந்தாலும் மறுமுட்டுப்பெறாதபடி உடைந்தோடும்.

விளக்கம் - (குடைந்து இத்யாதி) – மதுவைப் பருகும் எண்ணத்துடன் வந்த வண்டுகள் பெரிய மதுக்கடலில் விழுந்தது போன்று உள்ளே உள்ளே சென்று, மதுவைப் பருகியபடி நிற்கும். எங்கு? எத்தனை பருகினாலும் வற்றாதபடி இருக்கிற திருத்துழாய் மாலையில் ஆகும். இப்படிப்பட்ட திருத்துழாய் மாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமுடியைக் கொண்டவனைக் குறித்துப் பாடியது. (அடைந்த தென்குருகூர்ச் சடகோபன்) – அந்த மதுவைப் பருகத் தொடங்கிய வண்டுகள் திருத்துழாயை விடாமல் உள்ளது போன்று பகவத்விஷயத்தை விடாமல் உள்ள ஆழ்வாரால் அருளிச்செய்யப்பட்டது. (மிடைந்த சொற்றொடை) - மிடைகை

என்றால் மீண்டும் மேன்மேலே நெருங்குதல் என்று பொருள். இவர் பாசுரத்தில் அமைக்கும் சொற்கள் அனைத்தும் பகவத் ப்ரேமை காரணமாக உண்டான அன்பினால் வெளிப்பட்டவை என்றபோதிலும் அவை இவரிடம், “நம்மை இந்த இடத்தில் இட்டு, சொற்களான நாங்களும் கைங்கர்யம் செய்தபடி எங்களை ஆக்கவேண்டும், என்னை இடவேண்டும், என்னை இடவேண்டும்”, என்று ஒவ்வொரு பதமும் போட்டியிட்டபடி வந்தன என்று கருத்து. ஆயிரம் பாசுரங்களில், இந்தப் பத்துப் பாசுரத்தைப் பொருள் உணர்ந்து கற்கவல்லர்களுக்கு, செல்வம் – கைங்கர்யம் - தாழ்ந்த புருஷார்த்தம் என்பவைகளுக்கு அடிப்படையாக உள்ள பாவங்கள், அதாவது தாழ்ந்த புருஷார்த்தங்கள் மீது கொண்டுள்ள ஆசை ஓடிவிடும். (நோய்களை உடைந்தோடுவிக்கும்) – அவை இவனை விட்டுச் செல்லும்போது கூட்டமாகப் போகாமல், “படை உடைந்தது, ஒருவன் உடைத்தான்” என்ற வசனத்திற்கு ஏற்றபடியும், பெரியதிருமொழி (8-10-7) - வள்ளலே! உன் தமர்க்கென்றும் நமந்தமர் கள்ளர்போல் – தாராள மனம் கொண்ட பெருமாளே! உனது அடியார்களைக் கண்டால் யமனின் தூதர்கள் கிட்டாமல் இருப்பதே உனது தாராள குணத்தின் வெள்ளமோ - என்பதற்கு ஏற்ப இருவரும் ஒரே வழியில் செல்ல முடியாதபடி இருத்தல். அதாவது இந்தப் பாவங்கள், இவன் ஸர்வேச்வரனை அண்டி நின்ற பின்னரும் தொடர்ந்து இருந்தாலும், அவை ஒன்றுக்கும் உதவாதபடி சிறுசிறு துகள்களாகவே கிடக்கும் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் – முதற்பாட்டில், கேவலரை நிந்தித்தார்; இரண்டாம் பாட்டில், அநந்ய ப்ரயோஜநர் திறத்திலிருக்குபடியைச் சொன்னார்; மூன்றாம் பாட்டில், இவ்விரண்டு கோடியிலும் நீர் ஆர்? என்ன, “உன்னை அநுபவியா நிற்க விரோதி கழிந்தவன் நான்” என்கிறார்; நாலாம் பாட்டில் “என்னை இவ்வளவாகப் புகுர நிறுத்தினவனை என்ன ஹேதுவாலே விடுவது” என்கிறார்; அஞ்சாம் பாட்டில், திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள் க்ருஷ்ணனை விடுமன்றன்றோ நான் அவனை விடுவது” என்றார்; ஆறாம் பாட்டில், “அவன்தான் விடிலோ” என்ன, “அவன் போக்கை இசையேன்” என்றார்; ஏழாம் பாட்டில், “நீர்தாம் விடிலோ?” என்ன, “அவன் என்னைப் போகவொட்டான்”, என்றார்; எட்டாம் பாட்டில், “இந்நாள்வரை போகவிட்டிலனோ?” என்ன, “நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாகப் பற்றின என்னை இனி அவனாலும் விடவொண்ணாது” என்றார்; ஒன்பதாம் பாட்டில், “இப்ரஸங்கந்தான் என்? ஒரு நீராகக் கலந்ததை ஒருவராலும் பிரிக்க வொண்ணது”, என்கிறார்; பத்தாம் பாட்டில், “அவனுடைய கல்யாண குணங்களை ஸர்வ காலமும்

அநுபவித்து ச்ரமமுடையேன் அல்லேன்” என்றார்; இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில் கேவலர்களை நிந்தித்தார். இரண்டாம் பாசுரத்தில் மற்ற பயன் கருதாமல் உள்ளவர்களிடம் அவன் இருக்கும் விதத்தை உரைத்தார். மூன்றாம் பாசுரத்தில், “இந்த இரண்டுவிதமான மனிதர்களில் நீவிர் யார்”, என்ற கேள்விக்கு, “உன்னை அநுபவித்து நிற்க எனது விரோதிகள் கழியப் பெற்றவன்”, என்றார். நான்காம் பாசுரத்தில், “என்னை இந்த அளவு செய்தவனை என்ன காரணம் காண்பித்து அகலுவேன்”, என்றார். ஐந்தாம் பாசுரத்தில், “திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள இடைப்பெண்கள் க்ருஷ்ணனை விடத்துணிந்தால் அல்லவோ நான் ஸர்வேச்வரனை விடத் துணிவேன்”, என்றார். ஆறாம் பாசுரத்தில், “அவன் உம்மை விட்டால் என்ன செய்வீர்”, என்பதற்கு, “அவன் போக்கை இசையமாட்டேன்”, என்றார். ஏழாம் பாசுரத்தில், “நீர் அவனை விட்டால் என்ன செய்வீர்”, என்று கேட்க, “அவன் என்னைப் போகவிட மாட்டான்”, என்றார். எட்டாம் பாசுரத்தில், “இதுநாள்வரை ஸம்ஸாரத்தில் போக விட்டானே”, என்பதற்கு, “நப்பின்னைப்பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகப் பற்றிய என்னை அவனாலும் கைவிட இயலாது”, என்றார். ஒன்பதாம் பாசுரத்தில், “இத்தனை பேச்சு எதற்கு? ஒரே நீராகக் கலந்த பொருள்களை யாராலும் பிரிக்க இயலாது”, என்றார். பத்தாம் பாசுரத்தில், “அவனது திருக்கல்யாண குணங்களை அனைத்து காலங்களிலும் அநுபவித்தபடி இருந்து வருத்தம் உடையவன் என்றே ஆகமாட்டேன்”, என்றார். இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய பலனை உரைத்து, நிறைவு செய்கிறார்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து ஏழாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 53)

50. ஒண்ணுதல் மாமையொளி பயவாமை விரைந்து நந்தேர்

நண்ணுதல் வேண்டும் வலவ கடாகின்று, தேன் நவின்ற
விண்முதல் நாயகன் நீண்முடி வெண்முத்த வாசிகைத்தாய்
மண்முதல் சேர்வுற்று அருவி செய்யாநிற்கும் மாமலைக்கே.

பொருள் - தலைமகன் தனது தேர்ப்பாகனிடம், “வலிமை பொருந்திய தேர்ப்பாகளே! அழகான நெற்றியைக் கொண்டவளாகிய நாயகியுடைய நிறத்தின் ஒளியானது மாற்றம் அடைவதற்கு முன்பாக, நமது தேரை மிகவும் வேகமாக ஓட்டிச் செல்வாயாக. எங்கு? வண்டுகளால் பாடப் பெற்றபடி உள்ளதும், பரமபதத்தின் நாயகனுடைய நீளமான திருமுடியில் தரிக்கப்பட்ட வெண்மையான முத்துக்களின் தன்மையைக் கொண்டதாகவும், உச்சி தொடங்கி பூமியை வந்து அடைவதில் நோக்கம் உடையதான நீர் அருவிகளைக் கொண்டதும் ஆகிய பெரிய திருமலைக்கு நாம் விரைந்து செல்லவேண்டும்”, என்றான்.

அவதாரிகை - இதுக்கு முன்பு இங்ஙனிருப்பதொரு ராத்ரி வ்யஸநம் அநுபவித்தறியோ மென்னும்படி அவஸாதம் மிக்கவாரே. “போதயந்த: பரஸ்பரம்” பண்ணி, இவரையாச் வஸிப்பிக்கைக்காகத் தலைமகன் வருகிறான். வினைமுற்றி மீண்ட தலைமகன், பதினாலாண்டு போன வழியை ஸ்ரீபரதாழ்வான் ப்ரக்ருதியை யறிகையாலே பெருமாளொரு பகலே மீண்டாற்போலே த்வரித்து வருகிறானாயிருக்கிறது. தலைமகன் ஸாரதியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

விளக்கம் - இதற்கு முன்பு இப்படிப்பட்ட நீண்ட ஓர் இரவையும் சோர்வையும் அனுபவித்து அறியோம் என்று கூறியபடி கடந்த பாசரம் உரைத்தார். கீதை (10-9) - போதயந்த: பரஸ்பரம் - ஒருவரை ஒருவர் உணர்த்தியபடி - என்பதற்கு ஏற்ப இவளை ஆற்றும் பொருட்டு தலைமகன் வருகிறான். பதினான்கு ஆண்டு காலம் நடந்தே சென்று கடந்த தூரத்தை, ஸ்ரீபரதாழ்வானின் துடிப்பை உணர்ந்த இராமன், ஒரு பகல்பொழுதில் விரைந்து கடந்து ஓடிவந்தான். இது போன்று தனது வினை கழிந்து வந்த தலைமகன் மிகுந்த வேகத்துடன் வந்தான். அப்போது அந்தத் தலைமகன் தனது சாரதியைப் பார்த்து உரைக்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - (ஒண்ணுதல் மாமையொளி பயவாமை) ஒள்ளிய நுதலையுடைய விவளுடைய மாமை. ஒளியுண்டு - நிறத்தில் புகர். அது பயப்பதற்கு முன்பே - அது விவர்ணமாவதற்கு முன்பே. (ஒண்ணுதல் மாமை) பத்துமாஸம் பெருமானும் பிராட்டியும் பிரிந்தவோபாதியிறே இவர்கள் பிரிவும். பிரிந்து போன நாளைக்குப் பாதேயமிருக்கிறபடி. “சந்த்ரகாந்தா நநாம்ஸுப்ரும” என்றாரிறே பெருமாள். இவ்வழகிழந்தா லாறியிருக்க வொண்ணாதென்கையும். (விரைந்து நந்தேர் நண்ணுதல் வேண்டும்) த்வரித்துக் கொண்டு நம்முடைய தோரானது கிட்டவேண்டும். அவள்தான் வைவர்ண்யத்தாலே நமக்குப் பழியிடுவதற்கு முன்பே நீ த்வரையாலே அப்பழியைத் துடைத்துத் தரவேணும். (வலவ) இங்கும் ஸாரதி கையது போலே காணும் கார்யம். (கடா நின்று நண்ணுதல் வேண்டும்) நடத்தா நின்று கொண்டு நந்தேர் கிட்டவேணும்.

விளக்கம் - (ஒண்ணுதல் மாமையொளி பயவாமை) - அழகான ஒளி வீசும்படியான நெற்றியைக் கொண்டவளான தலைவியின் அழகான நிறம். ஒளி என்பது நிறத்தில் ஏற்படுகின்ற பிரகாசம். அந்த ஒளி மங்குவதற்கு முன்பாக. (ஒண்ணுதல் மாமை) - பத்து மாதம் இராமனும் சீதையும் பிரிந்திருந்தது போன்று அல்லவோ இவர்கள் பிரிவும் உள்ளது? அப்படிப் பிரிந்திருந்த காலத்தில் இவளுடைய அழகை எண்ணியபடி, அந்தச் சிந்தனையே தன்னைத் தக்கவைக்கும் கட்டுச்சோறு போன்று தலைவன் இருந்தான். இவ்விதம் அழகை எண்ணி வாழ்ந்தவர்கள் யாரேனும் உண்டா என்ற கேள்விக்கு உதாரணம் காண்பிக்கிறார். இராமாயணம் - சந்த்ரகாந்தா நநாம்ஸுப்ரும - சந்த்ரனைப் போன்று கலந்து இழுக்கவல்ல - என்று

இராமன் உரைத்தமை காண்க. இத்தகைய அழகை இழப்பதற்குப் பொறுமையுடன் இருக்க இயலாது. அந்த அழகின் ஒளியானது குறைந்தால் நம்மால் மீட்க இயலாது என்று தலைமகன் எண்ணியபடி. (விரைந்து நந்தேர் நண்ணுதல் வேண்டும்) – மிகுந்த வேகத்துடன் நமது தேர் அவளைக் கிட்டவேண்டும். அவள் தனது ஒளியை இழந்த காரணத்தினால், அதற்குக் காரணம் நாம்தான் என்று நம்மைப் பழிப்பதற்கு முன்பாக நீ விரைவாக அங்கு சென்று, இந்த வேகத்தால் அந்தப் பழியைத் துடைக்க உதவுவாயாக. (வலவ) - பாரதப் போரின் தருணம் போன்றே இங்கும் சாரதியின் வேகத்தால் நடக்கவேண்டிய காரியம். (கடா நின்று நண்ணுதல் வேண்டும்) -மிகவும் வேகமாக நம்முடைய தேர் அவளைச் சென்றடைய வேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (தேன் நவின்ற வித்யாதி) நடத்துகிற உனக்குமங்கே போகப்புக்கால் ப்ரயோஜந முண்டாம்படி காண் தேசமிருப்பதென்கிறான். “தேன் நவின்ற மாமலைக்கே” என்னுதல். “தேன் நவின்ற விண்முதல்நாயகன்” என்னுதல். தேனுண்டு - வண்டுகள் மதுபாநமத்தமாய்க் கொண்டு பாடுகிற அவற்றினுடைய பாட்டேயாயிருக்கிற திருமலை யென்னுதல்; அன்றிக்கே “விஷ்ணோ: பதே பரமேமத்வ உத்ஸ:” என்கிறபடியே தேனாகச் சொல்லப்பட்ட விண்முதல் நாயகனென்னுதல். (விண்முதல் நாயகன்) விண்ணுக்கு - பரமபத்துக்கு ப்ரதாநனான நாயகனென்னுதல்; அன்றிக்கே விண்முதலான விபூதிகளுக்கெல்லாம் நாயகனென்னுதல். (நீண்முடியித்யாதி) பிரிந்த நாளில் ச்ரமமெல்லாம் ஆறும்படியாய் காண் தேசமிருப்பது. ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய நீண்முடியுண்டு - திருவபிஷேகம், அதில் வெண்முத்து வாசிகையுண்டு - வெளுத்த முத்தொழுங்கு, அத்தன்மையதாய். அதின்படியையுடைத்தாய் - திருமலை வருத்தாந்தத்துக்கு ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்படியை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லலாம் படியாயிற்று இவர்க்குக் கண்ணாற் காண்கிறவிடத்திலு மவ்விடம் விசதமாயிருக்கிறபடி. பர்வதத்துக்கு அக்நிமத்தையை ஸாதியா நின்றால் மஹாநஸாதிகள் வ்யாப்தி க்ரஹண பூமியாயிருக்குமாபோலே. இங்குற்றை சீலம் தரை காணவொண்ணாதோபாதி யாயிருக்கையாலே இவ்விடம் நிலமன்றிறே. ஸத்கார்ய வாதமாகையாலே இச்சீலமங்கேயு முண்டென்று ப்ரமாணங்கள் சொல்ல விச்வஸிக்கு மித்தனையிறே; கண்ணாலே கண்ட நுபவிக்கலாவ திங்கேயிறே. (மண்முதல் சேர்வுற்று) பூமியளவு வந்து கிட்டி. (அருவி செய்யா நிற்கும் மாமலைக்கே) வழியில் ச்ரமமடங்கலுந் தீருகிறதிறே அங்கே புக்கவாரே. குளிரருவி வேங்கடமிறே. விண்முதல் நாயகன் நீண்முடி வெண்முத்த வாசிகைத்தாய்

மண்முதல்சேர் வுற்றருவிகள் ப்ரவஹியா நின்றுள்ள மாமலைக்கே விரைந்து நந்தேர் நண்ணுதல் வேண்டும்.

விளக்கம் - (தேன் நவின்ற வித்யாதி) - இப்படியாக வேகமாகத் தேரை ஓட்டிச் செல்வதால் உனக்கும் அங்கு பயன் உண்டு; அப்படிப்பட்ட இடமாக அந்தத் திருமலை தேசம் உள்ளதைக் காண்பாய். “தேன் நவின்ற மாமலைக்கே” என்றும், “தேன் நவின்ற விண்முதல் நாயகன்” என்றும் இருவிதமாகப் பொருள் கொள்வர். “தேன் நவின்ற மாமலை” என்னும்போது, தேன் என்ற பதம் வண்டுகளையும், நவிலுகை என்பது ஓசை எழுப்புதலையும் குறிக்கும். அதாவது, மதுவைப் பருகிய வண்டுகள் பாடியபடி உள்ள திருமலை என்று பொருள். நாராயணஸூக்தம் - விஷ்ணோ: பதே பரமேமத்வ உத்ஸ: - என்பதற்கு ஏற்ப தேனாக உரைக்கப்பட்ட விண்முதல் நாயகன் என்று பொருள் கொள்க. (விண்முதல் நாயகன்) - விண்ணுக்கு என்றால் பரமபதத்திற்கு முதன்மையான நாயகன் என்று கூறுதல். அல்லது விண் உள்ளிட்ட அனைத்து விபூதிகளுக்கும் நாயகன் என்னுதல். (நீண்முடியித்யாதி) - அவளை இத்தனை காலம் பிரிந்திருந்த நாட்களில் ஏற்பட்ட துயரம் அனைத்தும் நீங்கும்படியாக இந்தத் திருமலை உள்ளதைக் காண்பாயாக. ஸ்ரீவைகுண்டநாதனின் நீளமான திருமுடியுண்டு; அந்த க்ரீடத்தில் வெண்மையான முத்துக்கள் உண்டு; அந்த முத்துக்களின் தன்மையைக் கொண்டதாக உள்ள திருமலை; அதாவது திருமலையின் மேன்மைக்கு ஸ்ரீவைகுண்டத்தை உதாரணமாகக் காட்டலாம்படி இவருக்குக் கண்களால் காண முடிந்த இந்த இடத்தைக் காட்டிலும் அந்த இடம் சற்றே தாழ்ந்துள்ளபடி என்று கருத்து. இந்தத் திருமலையின் சீலம் என்பது கண்களால் கண்டு அனுபவிக்கலாம்படி உள்ளதால், இதன் ஸ்வரூபம் நன்கு புலப்படும். அங்கேயும் இத்தகைய சீலம் போன்றவை உண்டு என்று உண்மை கூறும் ப்ரமாணங்கள் உரைப்பதால் நம்பும்படியாக உள்ளபோதிலும், கண்களால் கண்டு அனுபவிக்கவல்லது இங்கே அல்லவோ? (மண்முதல் சேர்வுற்று) - பூமி வந்து நின்று. (அருவி செய்யா நிற்கும் மாமலைக்கே) - செல்லும் வழியில் நமது சிரமம் அனைத்தையும் தீர்த்து விடும்படியாக. நாச்சியார் திருமொழி (8-3) - குளிர் அருவி வேங்கடம் - என்றது காண்க. விண்முதல் நாயகன் நீண்முடி வெண்முத்த வாசிகைத்தாய் மண்முதல்சேர் வுற்றருவிகள் ப்ரவஹியா நின்றுள்ள மாமலைக்கே விரைந்து நந்தேர் நண்ணுதல் வேண்டும் - என்று படிக்கவேண்டும்.

ஸ்வாபதேசம் - இத்தால், ஆழ்வாருடைய ஆற்றாமையைக் கண்ட பாகவதர்க ளிவரை யாச்வஸிப்பிக்கைக்காக வருகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. திருமலையிலே நிற்கிறவன் சீலத்திலே யகப்பட்டுத் திருவருவிகளின் நடுவே பெருமாளைக் கைப்பிடித்தபின், பிராட்டி மிதிலையை நிணையாதாற் போலே, திருநகரியையும் மறந்து ஆழ்வரெழுந்தருளியிருந்த விருப்பை யநுபவிக்க வேணுமென்று அநுகூலரடைய த்வரித்துக் கொண்டு வருகிறபடியைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - இதன் மூலம் ஆழ்வாரின் பிரிவாற்றாமையைக் கண்டு பொறுக்க இயலாத பாகவதர்கள், அவரைச் சமாதானப்படுத்த விரைந்து வருவதைக் கூறுகிறார். திருமலையில் நிற்கின்ற திருவேங்கடமுடையானின் சீலத்திலே அகப்பட்டு, அங்குள்ள அருவிகளின் நடுவே நிற்கின்ற ஸ்ரீநிவாஸனைப் பற்றிய பின்னர், மிதிலை நகரம் அறியாத பிராட்டி போன்று, திருநகரியை ஆழ்வார் மறந்தார். இப்படியாக ஆழ்வார் நிற்கிற நிலையைக் கண்டு அனுபவிக்கவேண்டும் என்று பாகவதர்கள் ஓடி வருவதைக் கூறுகிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்